

Ο γέρος καθόταν μισός στο τραπέζι κι έστρωσε. Έστρωσε λαμπάρα, κατεβάζοντας τη μία κλωστή πάνω στην άλλη.

Αιθιωνόταν μια εφρασιότερη σχεδόν άγρια να κοιτάει πως έβγαινε πλοιαίος και πως δεν έβγαινε άναρχη από κανένα.

Ήταν όμως και τραμεζιά φιλάργουρος. Για να εξισορροπή περισσότερο χροιάτα, κτινόνταν όπως-όπως και κοιμόταν σάν γουρουνά. Φευγά δεν άναθε παρά μόνο όταν πλάκωναν τα μεγάλα ζώα.

Η γυναίκα του τον κούτιζε τόσα με κάμπο φόβο, μεγαλύτερο από τις άλλες φορές, μ' ένα είδος βαθιάς τρωχίης.

Χρειάστηκε να καταβάλει μεγάλη ψυχική προσπάθεια για ν' απομαση στο τέλος να του πει:

— Άντρα μου... Ξέρεις πως ο γέρος μας είνε ερωτευμένος τραίλι:

— Καλά κανί! Τις άπάντησε εκείνος ξερά. Κανένας δεν τον έμποδίζει ν' αγαπά...

— Δεν τον έμποδίζει; φώναξε ή γυναίκα με θάρρος. Αυτό έβλεπε ακόμα... Δεν είνε όμως αυτό... Ο γέρος μας θέλει να παντρευτεί... Ή κοπέλλα που αγαπά, είνε νέα, όμοια, πλοιαία, ή καλύτερη του χοριού. Τι καλύτερο θα έμποδίζεσες εσύ;

— Ούτε έπιθώω τίποτε, ούτε θέλω να έπιθώω, άποροίθηκα ο γέρος με τρωχίτητα. Αυτό είνε δουλειά του παιδιού μας. Άμα θέλη, άς την πάρη. Εγώ δεν άνακαταίωνα...

Τότε ή γυναίκα του άνακαίτησε από όργη και φώναξε:

— Μά ίσα-ίσα, εσύ πρέπει ν' άνακαταίτη! Οί γονείς της νέας άγονόταν να του τη δώσουν, άν δεν πάρη κι' αυτός το κερδίδι του από την περιουσία μας. Και δεν είνε και πολ, άπατητήζοι. Δεν γυριώνω παρά μόνο την έξοχη μας έπαυιά στο Μοστερέ...

— Βέβαια, δεν είνε άπατητήζοι! Έκανε ο γέρος εφρονικά. Άλλ' ή έπαυλις μας αή-ή στοιζίει όζωτο γιλιάδες πιστότες.

— Δεν είνε όμως ούτε το τέταρτο της όλης περιουσίας μας!

— Αυτό δεν έχει να κάνει. Ή περιουσία είνε δική μου και την όριζω μόνοσ όγω. Ο γέρος μας πρέπει να βοη ή γυναίκα που να τον πάρη άντρα της μόνο για μόνο για την άξια του.

Μόλις ή μητέρα άκουσε τα τελευταία αυτά λόγια του γέρου, της φάνηκε σάν να δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στο κεφάλι της.

Ολόκληρη ή συγκίνησε της άποια, ή φόβος μισού άδίκου περίου, έπεχόθησε με μιά για να ξεπάσει ή θέληία της διαμαρτυρίας:

— Είσαι ένας άδίκος! φώναξε. Είσαι ο πιο άθλιος, ο πιο φιλάργουρος, ο πιο άδικος, ο πιο καρδός άνθρωπος που ύπάρχει στον τόπο μας... Σ' όλη σου τη ζωή δεν έκαμεις παρά μονάκι το κακό... Όλους τους έβλαψες, τη γυναίκα σου, το παιδί σου, τους χοριαίους σου... Κι' αυτό σου τό φρονιάς όγω, όγω που με κοινοταχιστήρες, με καταζέλερες, μ' έκαμεις να ύποκρίω, όγω που σούδωσα τόσα χροιάτα για να δημιουργήσης περυσία, όγω που σου φέρθηκες έπειτα σάν να μουν δούλα...

Τότε ο γέρος σημάθηκε θεμιμένος από τη θέσι του κι' έδωσε έναν τέτοιο γερό πλάτσι στη γυναίκα του, ώστε εκείνη πήγε κι' έπεσε έπάνω στ τραπέζι.

— Σε χτυπάω, γιατί μου μίλησες χωρίς την άδειά μου! της είπε, κυττάζοντας την με πείσμα...

Ή μητέρα σόλασε κι' άρχισε να μετανοήω που είχε μιλήσει, άφο ή έφερε τόσο καλά τον άντρα της.

Τότε με μιάς πέρασαν από τό νο ής όλης ή άναμνήσεις της περιουμένης ζωής της, μελαγχολικές, στεγνές, άπάσιες.

Καμιά άλλη χαρά δεν είχε δοκιμάσει στο στήνωτό της βίο έκτο: από τό παιδί της, ένα φτωχό κοινοταχισμένο πλάσι, που ο πατέρας του τό μάλλον και τό έδερνε όλοένα.

Ότόσο, αυτή με τις περιουσίες και τις φροντίδες της τό άνάθεμπε όπως έφερε και καταρθώσε να τό σπουδάσει, έτσι που να μπορή σίμερα να κερδίη μόνος του το ψωμί.

Είχε την έλπιδα πως τό μέλλον του θάταν εδνεζισμένο, όταν έξαφνα ο γέρος της ερωτεύθηκε παράφορα την κόρη του Όβελιάς.

Στην άρχή σκέφτηκε ότι ο πατέρας του θά κανόνιζε την ύπόθεσι σύμφωνα με την έπιθυμία του γιου του, όπως άλλωστε περίμενε κι' όλο τό χοριό.

Άλλά για τη δυστυχία της, ο φιλάργουρος γέρος με κανένα τρόπο

ΕΚΑΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY J. ROSNY

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

δέν ήθελε να ύποκύψη στη δί- κρια άπάτηρα των γονέων της ζωής και ν' άναγνωσίη δικαιώ- ματα του γιου του πάνω στην περιουσία του.

Σε κάθε σχετική έρώτηση, ά- παντούσε στερεότυπα:

— Δεν τόχω στο νού μου να γυριώωω πριν με βάλουν στον τάφο.

Ή γρημ ήταν βεβιαμένη σε σκέψεις, με τό μάγουλο κατακό- κκινο από τό πάθος.

Και άπαροζήμένη πάντα με τό ζήτημα του γιου της, χωρίς να σκέλλοζιεται καθόλου τον έωτό της και την ταπεινότη της, σκέ- φτηκε:

— Άν πέθανε αυτός ο γουσούσης!

Άλλά μόλις είδε τα κελαιμένα έμά του σκέψου της και τις σταθερές του νιφισές, είνε μέσα της άπελευμένη:

— Αυτός έχει όρεξη να ζήσει έκατό χρόνια ακόμα...

Έπειτα σκέλλοζιστηκε τό τραγιά δυστυχία, τις άφροσύτες, κα- θετή τέτοις λόγους που μπορούσε να συντέλλει στο θάνατο ενός άν- θρώπου.

Άλλά θεμήθηκε άμέσως ότι ο άντρας της ήταν παντού τυχερός και ότι ή άτιχίεζ κενυρόσαν μονάκι τους έχθρους του.

Στό τέλος βρήκε πως μονάκι μια διεξόδος ύπήρχε σ' αυτό τό λα- βύρινθο, μια διεξόδος όμως που δεν τολμούσε καλά-καλά να την άνα- μετρήσει.

Άλλά αγρά-αγρά άρχισε να τη σκέλλοζιζεται με ψυχραιμία και ν' ύποκρίνη τις σκέψεις της, σάν να άφορούσαν ένα τούτο πρόσωπο κι' όχι αυτή την ίδια.

Ο λόγος ήταν ότι βεβιαμένη από τόσα χρόνια στην ύποταξη της, στην άβουλία της, στο μοιαίο της, είχε ξεχάσει την άτομικήτη της και έβλεπε τον έωτό της σάν ένα τούτο.

Ότόσο, ή ιδέα της, όσο περνούσε ή ώρα, οί- ζωνε πιο πολύ στο μυαλό της...

Σε λίγο έπεσαν να πλαγιάσουν άπάνω στο με- γάλω σανιδένο κρεβάτι.

Ο γέρος άποκοιμήθηκε άμέσως. Έκείνη βεβια- μένη πάντα στις σκέψεις της, άγρυπνώντας άκού- γοντας την κανονική του άναπνοή που την έρόδισε.

Σκέφτηκε κολλήν ώρα. Ή ιδέα της έρχόταν στο νού της άγριες, άπάσιες, τρομακτικές, όρητι- κές σάν θύρια...

Έπειτα την κατάλεβε μιά συγκίνηση και την έ- πιανε ολόκληρη. Μεσα όμως άπ' αυτή τη συγκίνη- ση ένοιασε να ύπνοεται μια άδυνατη θέληση...

Ή θέληση αυτή μεγάλωσε όλοένα κι της φα- νόταν πως άπαινόταν γρημ της στην κάμαρα, στους τοίχους, στη φεγγασοφωτιστή νύχτα.

Στό τέλος ή γρημ αισιάνθηκε πως ή θέληση αυτή περιέβαλε ολόκληρη την έπαυλις της και την έκανε άνταξη να παροκοίση.

Σημάθηκε τότε ήσυχα και ξεροίμασε από τον τόχο ένα πιστόλι, μέσα στο όποιο ο γέρος είχε έξη σφάιρες.

Δέν ήξερε άν θα πετόχανε, άλλ' έφερε όποσώδη- λυτε να τελείωση μ' αυτό, τό ζήτημα που την άνα- στρολούςε τόσο πολύ.

Αιθιωνέ λοιπόν την κόρη στον κρότωμα του γέρου και τράβηξε τη σανιδάλη με δύναμη.

Δέν άκούστηκε παρά μιά άδυνατη έκπυροσκό- φησης και ο γέρος, χτυπημένος κατακράφα, ξεψύ- χησε άμέσως, άφο άναταράχτηκε για λίγο στη θέσι του.

Ή γρημ παρατήρησε τό άγριο χοριό με σοβαρότητα και με κάμπο δέλη, άλλα καταλάβαινε πως δεν ύπήρχε τούτος για νάκανε άλλωσός.

Έπειτα όμως ή λύση της λαούτηρε, γιατί σκέφτηκε την έντοχη που περίμενε τό γιού της, τόρα που είχε λείψει ο άτιος της δυστυ- χίας του.

Άμέσως σκέφτηκε πως θα έπαροκοίθησε ή δίχη της, ή όποία θά- κανε δυστυχισμένο τό παιδί της και ίσως συντέλλοσε να μη πραγμα- τοποιηθ ή γάμος του.

Άν όμως τους έφίσεσε νεκρούς και τους δυο μαζί, κανένας δεν θάλεγε τίποτε και τό μέλλον του γιου της θάταν εξασφαλισμένο.

— Άς τον φιλούσα τουλάχιστον μια τελευταία φορά! σκέφτηκε ή γρημ. Άλλ' άμέσως έδιωξε αυτή την ιδέα από τό νού της.

Έρεπε να κάνει γρημωρα, γιατί μπορούσε νάχε άκούσει κανένας από τους γειτόνους την πιστολιά και νάτρεχε.

Ή γρημ ξαναγύρισε τότε στο πλέρω του σκέψου της και έαπλό- θηκε άναστενάζοντας.

Πήλειασε έπειτα τό πιστόλι στον κρότωμα της και προβόλησε. Και έπυρήσε, ενώ τό όλο ένεπε από τό χέμα της στο πάτωμα...

J. ROSNY

— Σε χτυπάω γιατί μου μίλησες χωρίς την άδειά μου, της είπε, κυττάζοντας την με πείσμα...